

РЕШЕНИЕ

№ 5843

гр. София, 26.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 07.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7492** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл.от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.186, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.5, ап.№ 15, представлявано от управителя Н. Х. К., чрез адв. Е.С. от САК, срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С567-0035619/20.07.2020 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б.”а” и чл.187, ал.1 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка запечатване на търговски обект – кафене, находящо се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до обекта за срок от 14 дни.

В жалбата се сочи, че оспорената заповед е нищожна, постановена в нарушение на материалния закон и процесуалния закон. Твърди се, че издателят на заповедта не разполага с правомощия за съставяне на заповед за налагане на ПАМ, тъй като не е от кръга лица, посочени в чл. 47, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Прави се довод, че неправилно оспорената заповед се основава на съставения протокол за извършена проверка, тъй като последният не е стабилен административен акт. Този протокол може да бъде основание за налагане на административно наказание и едва след като влезе в сила може да бъде налагана ПАМ. Не са взети предвид указанията на изпълнителния директор на НАП. Не е съобразено здравословното състояние на работещия в магазина служител. Претендира

присъждането на разноски по списък.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. Р. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Подробни доводи излага в писмени бележки.

СГП - редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 05.07.2020 г., в 11,20 ч. е извършена проверка на търговски обект – кафене в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя. В хода на проверката е направена контролна покупка на 1 бр. бутилка минерална вода на стойност 1,50 лв., за която не е издаден фискален бон от монтираното и в работен режим фискално устройство, нито е издадена ръчна касова бележка от кочан. От фискалното устройство е отпечатан КЛЕН за същата дата – 05.07.2020 г., при което е констатирано, че сумата от 1,50 лв. не е отразена. Контролните органи установили също така, че разчетената касова наличност в монтираното в обекта фискално устройство е в размер на 67,40 лв. докато парите в касата са 101,40 лв., т.е. налице е положителна разлика в размер на 34 лв. Резултатите от проверката са отразени в Протокол № АА 0035619/05.07.2020 г. Въз основа на приетата в протокола фактическа обстановка административният орган е приел, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си по чл.118, ал.1 ЗДДС да регистрира и отчете извършената продажба чрез издаване на фискална касова бележка и на основание чл.186, ал.1, т.1, б.”а” ЗДДС на 20.07.2020 г. издава заповед № ФК-С567-0035619, с която е наложил оспорената ПАМ, като на основание чл.187 ЗДДС е забранил достъпа до обекта за срок от 14 дни. При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от лице, което е адресат на акта, неблагоприятно засегнат от него и следователно е легитимирано да го оспори, поради което е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Оплакването за нищожност на оспорената заповед е неоснователно. Съгласно чл.186, ал.3 ЗДДС компетентен да наложи ПАМ по чл. 186, ал. 1 от ЗДДС е орган по приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. За доказване компетентността на органа, издал акта, по делото е представена Заповед № ЗДУ-ОПР-16/17.05.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП, съгласно т. 1 от която началниците на отдели „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ са упълномощени да налагат принудителна административна мярка запечатване на обект по чл. 186 ЗДДС. Представена е и Заповед № 3766/25.09.2019 г. на изпълнителния директор на НАП, от която е видно, че издалият оспорената заповед Л. П. Х. е назначен на длъжност началник отдел „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП. Въз основа на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия. Заповедта е в предписаните от закона форма и съдържание. Към заповедта са изложени обширни мотиви. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните норми.

Неоснователно жалбоподателят се позовава на чл.47, ал.1 от ЗАНН. Този текст определя кой орган налага административните наказания, но принудителните

административни мерки не са наказания и спрямо тях чл.47 ЗАНН не намира приложение.

Съгласно чл.118, ал.1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон). Това задължение за издаване на фискална касова бележка е отразено и в чл.25, ал.1 от издадената на основание чл.118, ал.4 ЗДДС Наредба № Н-18/13.12.2006 г. По силата на чл.25, ал.3 от тази наредба фискалната бележка се издава при извършване на плащането.

Безспорно по делото е установено, че жалбоподателят не е изпълнил това си задължение и не е издал фискална касова бележка за извършената контролна покупка от проверяващите органи. Неизпълнението на задължението по чл.118, ал.1 ЗДДС обуславя налагането на принудителната административна мярка по чл.186, т.1 б. „а“ от същия закон. От своя страна налагането на мярката по чл.186, ал.1 ЗДДС предполага постановяването на основание чл.187, ал.1 ЗДДС на забрана на достъпа до обекта.

Неоснователно е и оплакването за допуснати процесуални нарушения. Като такова се сочи позоваването в оспорената заповед на съставения протокол за извършена проверка, който не бил влязъл в сила и можело да послужи единствено за съставяне на Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/. В случая жалбоподателя смесва две различни производства – налагането на принудителна административна мярка и налагането на административни наказания. Чл.110, ал.1 ДОПК предвижда, че органите по приходите осъществяват данъчно-осигурителния контрол чрез извършване на ревизии и проверки, а ал.3 определя, че за резултата от проверката се съставя протокол. Съгласно чл.50, ал.1 ДОПК протоколът, съставен по установения ред и форма от орган по приходите или служител при изпълнение на правомощията му, е доказателство за извършените от и пред него действия и изявления и установените факти и обстоятелства. Съставеният от контролните органи Протокол № АА 0035619/05.07.2020 г. е в предвидените от чл.50, ал.2 ДОПК форма и съдържание, изпълнени са изискванията на чл.50, ал.3 и законосъобразно административният орган се е позовал на отразените в протокола констатации.

Възражението за несъобразяване с указания на изпълнителния директор е неоснователно. Тези указания са по естеството си вътрешен акт и неизпълнението им може да обоснове дисциплинарна отговорност, но не и незаконосъобразност. Релевантно в случая е, дали оспорената заповед отговаря на изискванията на закона, а не на вътрешноведомствени актове.

Неоснователен е и доводът за несъобразяване със здравословното състояние на работещия в обекта служител. В хода на проверката самият служител не се е позовал на такова обстоятелство, за да обоснове неиздаването на фискален бон, оплакването се появява впоследствие с жалбата до съда. Работодателят е длъжен да следи да допуска на работа само служители, на които здравословното състояние не е пречка да изпълняват служебните си задължения.

С оспорената заповед е постановена и забрана за достъп до обекта за срок до 14 дни. Нормативен източник на тази забрана е разпоредбата на чл. 187, ал. 1 ЗДДС. Същината на въведеното с нея ограничение в правната сфера на адресата е различно от тази на принудителната административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, което я определя като отделен вид мярка. Изискването за кумулативното ѝ налагане

със запечатването на търговския обект сочи на тъждество на предпоставките с тези по чл. 186, ал. 1 ЗДДС. Както бе посочено по-горе тези материалноправни предпоставки са налице. Изцяло в правомощието на органа, по целесъобразност, е да определи срока на наложената ПАМ, като в случая са изложени конкретни мотиви за този срок. Не е наложен максималният срок, който може да бъде 30 дни, поради което и срокът е определен в съответствие с целта на закона и при спазване на принципа на съразмерност.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт отговаря на изискванията за законосъобразност, поради което жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

В съответствие с нормата на чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК на Национална агенция за приходите следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.5, ап.№ 15, представлявано от управителя Н. К. чрез пълномощника си адв. Е.С. срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С567-0035619/20.07.2020г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С., в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП-С. като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.5, ап.№ 15, представлявано от управителя Н. К. да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева за първоинстанционното съдебно производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ:

